

skal endnu blot tilføie, at der heller ikke efter Udkastet vil blive bestilket nogen Forsvarer for Tilfælde i de Tilfælde, hvor Udvalgets Flertal har anset en saadan unødvendig, da saadanne Sager ikke kunne antages at have givet Anledning til en Forundersøgelse, eller at ville medføre Tilfaldets Fængsel.

Medens det er en Selsøge, at andet Punktum af den tidligere § 288 maa udgaa efterat Anklagemyndigheden i Sager, der henhøre under Rævningeretten, udelukkende er overdraget Overanklagerne og Statsanklageren, findes der derimod ikke tilstrækkelig Anledning til at lade en Afvisningsdom, der støttes paa Sagens Beskaffenhed som hørende under Rævningeret, indaank for Kredsretten, da en Afgjørelse af Landsoverretten ofte kan tilveiebringes hurtigere og ikke forudsætter nogen Behandling af Sagens Realitet.

Endnu skal Man kun bemærke, at Ministeriet ikke har fundet tilstrækkelig Anledning til efter Udvalgets Forslag at lade den tidligere § 295 udgaa, da det neppe gaaer an i en Lov, som indfører en hel ny Rettergangsmaade at henvise til de almindelige Procesregler, som netop ophæves ved en saadan Lov. Da der iøvrigt ingen Indvending er reist mod Paragrafens Indhold, har Man derfor anset det rettest at optage samme i det Væsentlige uforandret i nærværende Udkast.

De Kapitel.

Om Indankning af Underretternes Domme for Kredsretterne.

Det af Folketinget i forrige Rigsdags-samling nedsatte Udvalg har under dette Kapitel omhandlet det Spørgsmaal, hvilke Retter Man skal benytte som Appelret med Hensyn til Underretternes Domme, enten Landsoverretterne eller Kredsretterne, og det har i denne Henseende delt sig i et Flertal og et Mindretal, af hvilke det første holder paa den i Udkastet foreslaaede Ordning, medens det sidste foretrækker Landsoverretterne.

Da et Flertal i Udvalget har erklæret sig

for den af Ministeriet foreslaaede Ordning, og da de Grunde, som af Mindretallet ere gjorte gjældende mod denne, ikke forekomme Ministeriet at have nogen afgjørende Betydning, har Man ikke troet her at burde fravige den tidligere efter noie Overveielse foreslaaede Ordning, men da Ministeriet i Motiverne til det forrige Udkast udførlig har fremstillet de Betragtninger, der i denne Henseende have været ledende ved Affattelsen af det nævnte Udkast, og da baade Udvalgets Flertal og dets Mindretal udførligt have begrundet deres forskellige Anskuelser, troer Man her at kunne indskrænke sig til nogle faa Bemærkninger ved de fra Mindretallets Side fremkomne Udtalelser.

Mindretallet har lagt særlig Vægt paa, at det formentlig ikke gaaer an ved Sagens Behandling i Appellinstansen at sammenblende to Systemer, nemlig at lade Appelretten dels dømme efter skrevne Akter, dels efter Forklaringer m. v. som bringes frem for selve Dommerne, saa at disse have det hele fyldige Indtryk af dem, idet derved nogle Vidner eller nogle Forklaringer kunne faae en aldeles utilbørlig Overvægt over andre. Følgen af at den lettere Adgang for Kredsretterne til selv at paahøre en ny Forklaring benyttedes, vilde da blive den, at hele Sagen eller dog det Parti af den, som paa nogen Maaade staaer i Forbindelse med de nye Vidner eller de nye Forklaringer — hvilket ikke altid vilde være let forveien at afgjøre — maatte paany foretages for Kredsretten, hvilket da i Virkeligheden ikke vilde blive en Appel, men en ny Behandling af Sagen, hvorved en stor Del af Arbeidet i første Instans vilde være spildt, og dog mulig Resultatet ikke blive sikkrere, idet Grindringen hos tidligere afhørte Vidner i Mellemtiden kunde være bleven svækket og det friske Indtryk i mange Henseender udvisket. Denne Argumentation fra Mindretallets Side fører imidlertid ikke, som det synes at ligge i Præmisserne, til at dette Mindretal ubetinget fordrer Skriftlighedsprincippet anvendt ved Behandlingen af de Sager, som indaankes fra Underretterne, i Appellinstansen, hvilket heller ikke vilde staae i god Samklang med Grundlovens Bud om Gjennemførelsen af Df-